

„*Sarokház az Andrássy út és a Népköztársaság útja kereszteződésében*”. A közelmúlt magyar történelmének ismerői a cím, illetve a címben rejlő verbális paradoxon alapján pontosan meg tudják határozni, mikor készülhetett a rézkarc. Nehezebb eldönteni, hogy egy sarokházat, vagy egy belső udvart ábrázol-e a kép, konvex, vagy konkáv formát jelölnek-e ki a vonalak. Nézőpont és látószög kérdése mondhatnánk, a tudós pszichológusokra bízván az ítéletét: szabadságra, vagy rabságra születtünk-e inkább.

Az Oktogonnál lévő Forrás Galéria elhelyezkedése indokolja, hogy Orosz István új kiállításának központi darabjául épp ezt a régi munkát, a *Sarokházat* választotta. A tárlat többi alkotásán is különös építészeti konstrukciók jelennek meg, olyanok, amelyek csak egy másik geometria szabályai szerint működő, vagy más perspektívából szemlélt világban lehetségesek, a hagyományos környezetben, a való világban azonban elképzelhetetlenek. Orosz számára az építészet metafora; lehetetlen terei kilépést, menekülést sugallnak, ahogyan rézkarcainak „korszerűtlensége” is egyfajta, az időben történő emigrációt sejtet. „*Szemünkkel ugyan érzékeljük ezt a világot, agyunkkal felfogjuk, de az idegpályák beleszédülnek.*” (Roberta Lord)

A kiállítás mottója a nemrég eltávozott építész emlékét idézi meg: „*in memoriam M.I.*”